

8 Dub. No 67
RESEARCH IN
TAMIL STUDIES
RETROSPECT AND PROSPECT

தமிழர் பண்பாடும்
அதன் சிறப்பு இயல்புகளும்

30 941.1
SL
Fr. Xavier S. Thaní Nayagam
எண். பிதா தனிநாயகம் அடிகள்

CHELVANAYAKAM MEMORIAL LECTURES

செல்வநாயகம் நினைவு சொற்பொழிவுகள்

1980

Thanthai Chelva Memorial Trust, Jaffna, Sri Lanka
தந்தை செல்வா அறங்காவற்குழு, யாழ்ப்பாணம்

★ RESEARCH IN TAMIL STUDIES

★ தமிழர் பண்பாடு

BY

FATHER XAVIER S. THANI NAYAGAM, D.D. (Rome),
M.A. M.Litt. (Annamalai), Ph.D. (Lond.)

CHELVANAYAKAM MEMORIAL LECTURE, 1980

DISTRIBUTOR:

KANTHALAKAM,
213, Konkesanthurai Road, Jaffna (Phone: 256)

Price: Sri Lanka Rs. 35.00, India Rs. 12.50, U S \$ 1.00

Published by

THANTHAI CHELVA MEMORIAL TRUST, JAFFNA, SRI LANKA

Printed at

ST. JOSEPH'S CATHOLIC PRESS, JAFFNA

FOREWORD

The Chelvanayakam Memorial Lectures commemorate the life and work of the great Tamil leader of our time, the late Mr. S. J. V. Chelvanayakam Q.C., M.P., who helped to re-create the self-identity of the Tamils of Sri Lanka during the critical three decades following the grant of independence to the country (1948) and led them to the gates of liberty. His appeal to the hearts and minds of his people was the more since he embodied in his own person a moral grandeur by his unflagging dedication to Truth and Ahimsa.

The late Father Xavier S. Thani Nayagam who delivered the 1980 lectures last April, four months before he passed away on the 1st of September, was one who gave a further dimension to the Tamil liberation movement. He it was who reminded his people of their great cultural heritage and the noble ethical ideals permeating it. So to speak he built in them their cultural identity and political personality. And more, this deeply read scholar strode the continents carrying aloft the flag of the Tamil language and culture and drawing many savants into its service. And so came into being, sixteen years ago, the International Association of Tamil Research linking the world's foremost Tamil scholars who were able to meet successively in Kuala Lumpur, Madras, Paris and Jaffna and will pay their homage to the founder of the IATR shortly at a session in Madurai.

The lecture on Research in Tamil Studies-Retrospect and Prospect, delivered in English on the second day, April 28, has been printed first since this brochure is intended partly to reach research institutions in this field the world over. The lecture on Tamil Culture and its characteristics, delivered in Tamil on the previous day follows. It was the opinion of the large assembly, including several scholars, who listened to these two lectures in pin-drop silence, that there was hardly any other, here or elsewhere, who could have spoken with greater authority on this theme and perhaps hardly any one likely to do so for years.

Well may we say that the last great utterance of this saintly and patriotic scholar, contained in these two lectures, is a beacon call to generations to come.

K. NESIAH,

Chairman, Thanthai Chelva Memorial Trust

முன்னுரை

தந்தை செல்வா நினைவுச் சொற்பொழிவுகள் எமதுகாலத் துப் பெரும் தமிழ்த்தலைவரின் வாழ்க்கையையும், பணியையும் நினைவூட்டுவதாக அமைந்துள்ளன. இராணி நியாயதுரந்தரும் பாராளுமன்ற அங்கத்தவருமாக விளங்கி, இறைவனடி எய்திய எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் சிறீலங்காவிலுள்ள தமிழரின் தனித்துவ உரிமைகளை 1948-ம் ஆண்டு தொடக்கம் மூன்று தசாப்தங்களுக்கு நிலைநிறுத்த உதவியதுடன் தமிழர்களைச் சுதந்திரத்தின் வாயிலுக்கு இட்டுச் சென்றவர். இவரின் கோரிக்கைகள் மக்களின் இதயத்தையும், எண்ணங்களையும் ஈர்ப்பனவாக அமைந்திருந்தன. அவர் தம்மையே உண்மை, அகிம்சை ஆகியவற்றிற்குச் சளைக்காது அர்ப்பணித்து அவற்றின் உருவமாக விளங்கினார்.

இறைவனடி எய்திய தவத்திரு சேனியர் எஸ். தனிநாயகம் அடிகள் 1980-ம் ஆண்டுச் சொற்பொழிவைக் கடந்த ஏப்ரல் மாதம் நிகழ்த்தினார். நான்கு மாதங்களால் செப்ரம்பர் 1-ம் திகதி அவரது இறுதியாத்திரை நிகழ்ந்தது. இவர் தமிழர் விடுதலை இயக்கத்திற்கு மேலும் புத்தொளி அளித்துத் தமிழ் மக்களின் பழம் பெரும் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களை நினைவுறுத்தி அவற்றில் செறிந்திருந்த நீதி நெறிகளை நினைவுறச் செய்தார். இவ்விதம் தமிழ் மக்களிடையே பண்பாட்டுத் தனித்துவத்தையும், அரசியல் தனியுணர்வையும் கட்டி வளர்த்தார். இதற்கும் மேலாகத் தமிழறிஞரான இவர் தமிழ்மொழி-பண்பாட்டுக் கொடி உயர்ந்து பறக்கக் கண்டங்கள் தோறும் பவனிவந்து மேலும் பல அறிஞர்களை இப்பணியில் ஈடுபடுத்தினார். இதனடிப்படையில்தான் பதினாறு வருடங்களுக்கு முன் இவரின் முயற்சியினால் உலகத்தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு உலகின் பேரறிஞர்களை ஒருங்கிணைத்து அங்குராற்பணமாயிற்று. இம்மகாநாடுகள் கோலாலம்பூரிலும், சென்னையிலும், பாரிஸிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் நடைபெற்றன. எதிர்வரும் ஜனவரியில் மதுரையில் நடைபெறவுள்ள உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு அதனை நிறுவியவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தவுள்ளது.

தமிழ்த்துறை ஆராய்ச்சி-அதன் வரலாறும் வருங்காலமும் என்ற விடயம்பற்றிய சொற்பொழிவு ஆங்கிலத்தில் ஏப்ரல் 28-ம் திகதி செல்வநாயகம் நினைவுச் சொற்பொழிவுத் தொடரின் இரண்டாம் நாளில் நிகழ்த்தப்பட்டது. இச்சொற்பொழிவு வெளிநாடுகளிலுள்ள ஆய்வு நிறுவனங்களும் பயன்படுத்தும் வகையில் முதலில் அச்சுப்பதிவாகிறது. தமிழர் பண்பாடும் அதன் சிறப்பியல்புகளும் எனத் தமிழில் முதல்நாள் சொற்பொழிவாற்றிய விடயம் இதனைத் தொடர்ந்து இடம்பெறுகின்றது. இவ்விரு சொற்பொழிவுகளையும் கேட்பதற்காகக் கூடியிருந்த அறிஞர்களும், மக்களும் சாந்தம் நிறைந்த அமைதியுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். இத்தகைய சிறப்பும், ஆழமும் வாய்ந்த சொற்பொழிவுகளை இவ்விதம் இனி யாரால் நிகழ்த்த முடியும் எனப் பாராட்டுத் தெரிவித்தனர்.

அனவிலா நாட்டன்புள்ள அறிஞரான அடிகளின் இறுதி இரு சொற்பொழிவுகளும் வருங்காலச் சந்ததியினருக்குக் கலங்கரை விளக்காக அமையும் எனக்கொள்வோமாக.

கு. நேசையா
தலைவர்

தந்தை செல்வா அறங்காவல் குழு

யாழ்ப்பாணம்,
டிசம்பர் 10, 1980

RESEARCH IN TAMIL STUDIES— RETROSPECT AND PROSPECT

I consider it a great privilege to associate myself with those who in these days are paying their tribute to the memory of a man who lived and worked for the Tamil-speaking people of Sri Lanka. This lecture on *Research in Tamil Studies—Retrospect and Prospect* is not incongruous with his memory because he advocated the Tamil University Movement and emphasised that Tamil Studies should obtain priority in the future University for the Tamil-speaking people.

I am also happy that Mr. K. Nesiah, the doyen of educationists in Sri Lanka, who in spite of his seventy eight years is in the forefront of the movement for Tamil rights, is taking the Chair at this lecture. As colleagues in the University of Ceylon we have had occasion to collaborate in movements advancing the cause of the Tamil-speaking people and we continue to do so also in our retirement.

Mr. M. Sivasithamparam, M.P. is to propose the vote of thanks. As a time honoured and distinguished parliamentarian, I have followed his pronouncements on a variety of subjects with interest and enthusiasm, and I am grateful to him for associating himself with this lecture. I cannot help mentioning that his deep sonorous voice has always attracted me. I am grateful to Mr. V. Yogeswaran M.P. for Jaffna and those who helped him to provide such magnificent lighting arrangements. My thanks are due to Mrs. Amirthalingam for her beautiful rendering of the Tamil anthems, and to Mrs. Kathiravepillai for providing me with the means to carry on speaking without difficulty.

PART I

RETROSPECT

The History of Tamil Research

It would be wrong to imagine that Tamil Research commences with the coming to India and Sri Lanka of the Europeans or with the founding of the University of Madras. Our two thousand year old literature could not have been so flourishing and varied without elaborate and minute research. Our first book extant, the *Tolkappiyam* supposes a codification and systematization done after a minute study of the language and a study of the grammars and literary works

existing at the time. The poetry of the Cankam period exacted minute study of human psychology and of Nature. The *Cilappatikaram* supposes a close study of previous literary tradition and an exhaustive examination of the culture, the religion and the people of the three kingdoms. The *Tirukkural* has been compiled after the meticulous study of the ethics of the Cankam period. The commentators who appear in the mediaeval period had to study and explain works which had been composed centuries before them and some works which did not belong to their own religious traditions. A commentator like Adiyarkunallar explains the music, the dance, the trade, the religious rites embodied in an epic which was the synthesis of the culture of the period far removed from his own period. Any study of the above mentioned works will show that there was a living and continuing tradition of Tamil teaching and research which is even evident in the editions of Swaminatha Ayer.

The modern period of Tamil Research commences with the coming of the Europeans, specifically of European missionaries from the 17th century and after. One of the earliest to recognize the remarkable qualities of Tamil literature and even of local religious cults was Bartholomeas Ziegenbalg, the German Lutheran Missionary who lived in Tranquebar in the early 18th century. His companion J. E. Gruendel was the first to state that in his considered opinion Tamil was worth to be taught at German Universities. The Tranquebar missionaries with Ziegenbalg at the head collected numerous manuscripts, compiled translations and grammars in order to make Europeans familiar with the wisdom of the Tamils. The next famous name that comes to mind is of course that of Father Joseph Constantine Beschi who in the same century became a literary phenomenon for all the world to admire. Apart from his literary works in Tamil which command the admiration of native Tamil scholars themselves, his grammars, dictionaries and the Latin translation of the first two parts of the *Tirukkural*, are evidence of the most painstaking research into already existing works as well as research in the field. The missionaries at this time discuss Tamil especially in the Latin medium, and give an importance to the colloquial dialect which until then had not received adequate attention. One might not concede that translations belong to the category of research, but the translations were the means by which Tamil thought came to be presented to those who did not know the language, and often very useful studies were made of Tamil thought from the translations that were available. Sometimes attempts are made to minimize the value of the contributions made by missionaries by saying that their studies were made in order to propagate Christianity and not through a love of Tamil. But, anyone familiar with the academic work

of Beschi, of Caldwell, of G. U. Pope would know what ardent scholars they were because of the attractions that the intrinsic merits of Tamil had for them.

In the 19th century the epoch making book of Robert Caldwell *A Comparative Grammar of the Dravidian Languages* (1856) caused a great revolution in the world of Indology which until then had believed that Sanskrit was solely and exclusively sufficient evidence of Indian thought and culture. The translations and articles of G. U. Pope who wanted as his epitaph the words, "A humble student of Tamil" shows the passionate devotion of these scholars to Tamil Research.

Though the missionaries were among the pioneers of Tamil Research they were followed very soon by lay scholars from the West who wished to delve deeper into all aspects of Indology. The British Civil Servants and the French savants who were employed in the Tamil country found as Caldwell did that Tamil could be independent of Sanskrit and rise to pure heights of its own. Among the British Civil Servants the name of Francis Whyte Ellis stands foremost not only because of the studies he made but also because of the collections of manuscripts he made. It is said that after his premature death his cook was able to use his collections of manuscripts for a long period to keep aflame his kitchen fires!

A new impetus to Tamil Research was given by the foundation of the University of Madras. Scholars like Gilbert Slater, Sesha Aiyangar, P. T. Srinivasa Aiyangar, Sivaraja Pillai, C. Y. Thamotherampillai, V. Kanagasabapillai were able to make contributions to elucidation of Dravidian history and culture. Thus we come to the period of the Universities of Madras, of Annamalai, of Ceylon and finally of our own University of Jaffna.

After this introduction, I propose to consider some of the heads under which Tamil research has developed during the last two centuries, or so. I intend dealing only with the more important works. Those interested in a complete account may refer to *Tamil Studies Abroad. A Symposium*, and to *A Reference Guide to Tamil Studies, Books*, both of which contain information up to the year 1966. For the last decade, however, there is no comprehensive work. I am indebted for information on this recent period to the Acting Librarian Mr. R. S. Thambiah and his assistant of the University of Jaffna, both of whom spared no efforts to provide me with all information that the University Library could supply.

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்

Translations

Many of the translations made by eminent scholars paved the way for studies on the ethics, the religions and the philosophy of the Tamils. The *Tirukkural*, the *Naladiyar*, hymns of the Saivaite Nayanmars and Alvars, and the Saiva Siddhanta works came as a revelation to the West. Among these scholars, the names of G. U. Pope and V. V. S. Aiyer who translated into English, of Karl Graul, Schomerus and Arno Lehmann who translated into German, of Yusi Glazov who translated into Russian, deserve especial mention. *The Psalms of a Saiva Saint* by Dr. Isaac Thambyah with its brilliant introduction created great interest for several years. These scholars made possible the new attitude that emerged among Indologists towards Tamil thought.

Ancient Tamil poetry has not been translated to the extent it deserves. J. V. Chelliah's *Pattu pattu* with its introduction and notes was a unique contribution at the time it was published. Since then Kamil Luclebil's Czech version of selections from Cankam poetry and A. K. Ramaniyam's *The Interior Landscape* are isolated but very laudable attempts. Books and studies on Tamil literary history also contain a fair number of translations. The *Cilappatikaram*, the Tamil epic *par excellence* has been translated into English, French, Czech and Russian and has received the attention of Unesco. Sir Ponnambalam Arunachalam's works also deserve special mention.

Linguistics

Research into Tamil linguistics would itself need a separate paper. The United States and Russia, I believe, stand first in this field among foreign countries, while in India itself the Annamalai University and the Kerala University have a long period of productive work. Professor V. I. Subramaniam of the Kerala University has organised his Department and founded the Association of Dravidian Linguistics and a bi-annual journal which takes pride of place in Dravidian India, engaged as it is in all aspects of Tamil and Dravidian Linguistics. Research scholars are sent out to various provinces of India and abroad and a large choice of Visiting Professors and Research fellows are engaged by the Association. The activities of the Department and of the Association are a tribute to the scholarship and organising capacity of Professor V. I. Subramaniam. No account of linguistic research would be complete without the mention of Professor Kamil Zvelebil who works in all fields of Linguistics, but whose work in historical linguistic

and dialectology adds a new dimension to these fields so popular with foreign scholars. One must mention here the untimely death of the Leningrad scholar, S. Rudin, who was snatched away in the prime of life and who would have contributed enormously to Tamil Linguistics.

Lexicography and Comparative Dravidian

Numerous dictionaries were published during the European period and served largely the study of the language by foreigners. But some of them were outstanding works which furthered linguistic research and comparative Dravidian studies. The contribution from Pondicherry is worthy of great recognition. I. Mousset and L. Dupuis published among other works a French Tamil dictionary which is a *magnum opus* and which was used in the compilation of the Tamil Lexicon of the Madras University. The Dictionary of Miron Winslow has been considered so important that Prof. Janert of the University of Cologne has had it reprinted. It is in the preface to this dictionary that Miron Winslow made the following observation:

"It is not perhaps extravagant to say that in its poetic form the Tamil is more polished and exact than the Greek, and in both dialects with its borrowed treasures more copious than the Latin. In its fullness and power, it more resembles English and German than any other language".

The *Index to Purananuru* by V. I. Subramaniam and the Index of words in Cankam literature published by the French Institute of Pondy have opened new avenues of research into Tamil semantics. Among Tamil dictionaries the most outstanding are of course the Tamil Lexicon of the Madras University, the dictionary of the Madurai Tamil Cankam and the popular Tranquebar Dictionary originating from Paboizius. The *Saturaharaty* of Father Beschi has been recently reprinted and serves a purpose of its own.

In the field of Comparative Dravidian, the movement originated by the University of Kerala and earlier by the efforts of Prof. Thomas Burrow of Oxford and Prof. Murray B. Emeneau of Berkeley, California have led to a great number of published studies which reveal the extent to which Dravidian speech was prevalent over several parts of India.

Since the work of Robert Caldwell, *A Comparative Grammar of the Dravidian Languages* was published in 1856, there has been a revolutionary change in the study of Indian philology. Caldwell's studies were further amplified by the French scholar, Jules Bloch (1880-1953)

who extended his investigations to the minor Dravidian languages which had no written literatures and even to Brahvi in Baluchistan. Burrow and Emeneau published their *Dravidian Etymological Dictionary* in 1961. Professor Emeneau has published on the language of the Kotas of the Nilgris besides several other studies pertaining to the field of Comparative Dravidian. Prof. Thomas Burrow revived the theory of the relation between Dravidian and the Ural-Altaic languages and also established like some other Sanskritists that a number of words in Sanskrit were of Dravidian origin. Dr. Karl Merges, formerly of Columbia University has been writing for years regarding the affinities between Dravidian and the Ural-Altaic and Turkish Languages. In this connection scholars have also discussed the original home of the Dravidians. Some have traced it to Crete and others to Asia Minor, and a few connected Dravidian civilization with the pre-Dorian Civilization of Greece and the Mediterranean. The works of Fr. S. Gnana-prakasam deserve greater attention by the entire world of scholarship. Fr. H. S. David's publications contain much useful material for etymological research.

Literature

This field of research is vast and would require a separate lecture all to itself, perhaps several lectures. The various universities which sponsor Tamil Research have encouraged their candidates for post-graduate degrees to investigate various periods and works of Tamil literature. A complete list of dissertations approved for the Master's degree or Doctorate in Universities is not available. The Universities of Tamil Nadu, Kerala, Sri Lanka, and Malaysia have published some of the dissertations, but a great many remain unknown even to the world of scholars.

Let me now confine myself to some of the outstanding works which have been printed during the last decade or two and which perhaps have not reached the public because of the difficulties experienced in obtaining them.

K. Kailasapathy in his *Tamil Heroic Poetry* (1968) followed earlier suggestions by Scholars like G. U. Pope and studied the *param* Cankam poems as reflecting the Tamil heroic age like the Homeric poems. This was a new line of development which equated Tamil poetry with similar European classical poetry. The indefatigable Kamil Zvelebil to whom the world of Tamil scholars must be ever grateful, covered a wide field of Tamil literature from the ancient to the modern in his studies of

various works and periods in his, *The Smile of Murugan* (1973). The same author has two *History of Tamil Literature* (1973, 1975) which are again books meant to serve world readers who yet have not 'discovered' a magnificent portion of the heritage of the world. It was left, however, to George L. Hart III in his *The Poems of Ancient Tamil? Their milieu and their Sanskrit Counterparts* (1975), to carry the story even further and to show for the first time the possible influence of Tamil poetry on Sanskrit poetry. George L. Hart has expressed what many of us have sensed for a long time, and briefly indicated also by literature scholars like G. U. Pope and Kamil Zvelebil:

"Almost 2000 years ago, there took place an extraordinary flowering of literature in Tamilnad the southernmost part of India. Strangely this literature which includes what I believe is among the finest poetry ever written has been neglected in the West and even in India, where it arose." (Preface)

In Tamil itself several works have appeared which are of invaluable aid to the scholar. The Introductions and notes in U. V. Swaminatha Aiyar's editions, the writings of Pandithamani Rathinesan Chettiar, of Arumuga Navalar, of Vaiyapuripillai, are some of those which deserve mention. A number of "History of Tamil Literature" have also appeared in English and Tamil by different Tamil speaking authors.

Tamil History, Epigraphy, Archaeology

The history of the Tamils becomes very intelligible when it is connected with the civilization of the Indus Valley. The principal remains of that civilization now lie in Pakistan and we are not aware to what extent those remains will continue to be preserved. Because of this culture, Mortimer Wheeler published a book with the facetious title 'Five thousand years of Pakistan'. However, the Indus Valley culture seems to have been extant all over India and Ceylon. We have had several scholars deal with this manifestation of Dravidian culture and civilization. In recent times, Sir Mortimer Wheeler, Father Heras, Asko Parpola, and I. Mahadevan have written on aspects of this great civilization. After the Indus Valley, the antiquity of Dravidian culture is illustrated by the excavations at Adicheynallur in the Tirunelveli District of Tamil Nadu.

A great number of books have appeared on the political and social history of various periods of Tamil Nadu. It is a matter of pride for us that a Sri Lankan Tamil, V. Kanagasabapillai led these attempts. His *The Tamils Eighteen Hundred Years Ago* was an eye-opener even

to Western scholars, and persons like E. H. Warmington have large drawn from it to illustrate Tamil trade. On the subject of Tamil trade Sir Mortimer Wheeler's *Rome beyond the Imperial frontiers* contains a lucid exposition of what an important centre the Tamil country was for international trade. I cannot praise enough the works of two Tamil scholars who were pioneers in the writing of early Tamil history. P. T. Srinivasa Aiyengar and K. N. Sivaraja Pillai. More recently T. N. Subramaniam's *Songam Polity* (1969) has come as a well documented source of ancient cultural history, like Prof. Vithiyannathan's *Tamilar Salpu* (1954).

K. A. Nilakanta Sastri is undoubtedly the great Tamil historian of this century. Not all his works are of equal merit. His *Colas* is a lasting monument to his work with original materials and his capacity to present his material in an attractive and readable style. Where it depends on secondary sources (French and Dutch writing) his writing shows diffidence and inexactitude. He had a blind spot and that was his inordinate bias in favour of Sanskrit and Aryan influence in South Indian culture and literature. There is hardly any justification for statements like the following:

"None can miss the significance of the fact that early Tamil literature, the earliest to which we have access, is fully charged with words, conceptions, and institutions of Sanskritic and Northern origin".

"All these literatures (Dravidian) owed a great deal to Sanskrit, the magic wand whose touch alone raised each of the Dravidian languages from the level of a patois to that of a literary idiom". Of similar fancy is his statement that the *Tirukkural* draws heavily from the *Kama Sutra*.

Nilakanta Sastri has also written of South Indian cultural influences in the *Far East*, (sc) mainly drawn from French and Dutch authors. But the writer whose examination of Tamil cultural influence in South East Asia and of ancient Tamil trade with the West is Professor Jean Filliozat. He is ever finding new facts to substantiate the thesis that Indian influences in South East Asia were mainly Tamil. Dr. John Marr of the University of London, and Mr. S. Singaravelu of the University of Malaya have been working on Tamil contacts with the countries of South East Asia, a field in which the Association of Dravidian Linguistics (Kerala) is also vitally interested, Professor S. Arasaratnam of the University of New England is a historian whose works on Ceylon, South India, and Tamils overseas continues to stimulate further research. Dr. S. Pathmanathan's *The Kingdom of Jaffna* (1978) is a valuable treatise for our times.

A great deal of the history of the Tamils of the mediaeval period had epigraphy as its source. Since the time of E. Hultsch various scholars have been engaged in its study. In Sri Lanka the late Professor K. Kanapathipillai, Prof. K. Indrapala and Dr. A. Velupillai have specialised in this field. Ceylon's contribution to Tamil studies has been notably outstanding. The Department of Tamil in the Sri Lanka Universities have eminent scholars whose names and works are too many to mention. I must refer once again to the symposium on *Tamil Studies Abroad* which contains a detailed study by Prof. S. Vithiyannathan and Pandit K. P. Ratnam on the contribution of Ceylonese scholars to Tamil Studies. R. Nagasamy of Madras is the most prominent epigraphist now working in Tamil Nadu. Sathasiva Pandarathar made valuable contributions earlier as a research worker in the Annamalai University.

Archaeology, a handmaid of history, has been a long neglected field and deserves much greater attention both in South India and Ceylon. Except for sporadic attempts no concerted effort has been made to excavate in the Tamil districts. G. Jouveau-Dubreuil (1885-1945) of Pondicherry was a pioneer in the study of Archaeology and Iconography and his works have become classical. His onetime pupil P. Z. Pattabiraman's premature death was a great loss to Tamil Archaeology and Iconography. Another French scholar whose premature death I cannot mourn enough is Pierre Meile. His study on Tamil literature published in the *Encycloposdia des Pleiades* and his study on the Yavanas in the Tamil country show the insight and thoroughness he brought to his writings. The work of Casal and Sir Mortimer Wheeler at Arikamedu show the extent to which excavations could illustrate Tamil history and the Tamil classics. In Sri Lanka Archaeology in the Tamil districts obtains a step motherly treatment.

Anthropology

The French Institute of Indology in Pondicherry as well as some American Universities have engaged in anthropological studies among Tamil-speaking groups. The names of George Olivier, Louis Dumont, Brenda Beck come to mind.

Religion and Philosophy

These fields have always attracted local and foreign scholars. Tamil Hinduism and the Saiva Siddhanta philosophy, as well as the mysticism of Saivaite and Vaishnavite hymnologists and poets would require separate studies for the manner in which they have been wel-

comed by the world. The contribution of Arumuga Navalar, Nallaswamypillai, Pandithamani Kanapathipillai, Bishop Kulandran and the German Scholars like Shomerns are too well known to need repetition.

Political Science

Mostly Sri Lankan Scholars and American and British Scholars have been interested in the Tamil problem in Tamil Nadu and Sri Lanka. The advent of independence and the end of colonial rule brought about a wrong concept of majority rule among the majority communities. The politics of the D.M.K. and the Federal party, and measures of discrimination against minorities, particularly with regard to the definition of Tamil language rights formed the subject of a number of studies, the earliest of which were Selig S. Harrison, *India, The Most dangerous decade* (1960), and Howard W. Wriggins, *Ceylon Dilemma of a New Nation* (1960). Among other studies, I should like to mention S. Irschick, *Politics and Social Conflict in South India: The non-Brahmin movement and Tamil separatism 1916-1928* (1969) and R. N. Kearney, *Communalism and language in the politics of Ceylon* (1967). Prof. A. Jeyaratnam Wilson in his articles and books has been a very objective observer on the subject of the Tamil nation in Sri Lanka, as also B. H. Farmer of Cambridge University.

The Fine Arts

Studies on the subject of the Fine Arts of the Tamils are not too many. A. K. Ananda Coomaraswamy and Swami Vipulanda have been two Ceylonese whose contributions have been universally acknowledged. With regard to Sculpture and Architecture as well as Bronze, I should think that Percy Brown and Heinrich Zimmer still hold the field. Zimmer's penetrating studies of Tamil Art in Tamil Nadu as well as in South East Asia are able to connect distant periods and trace a coherent development from the Indus Valley to modern times.

At the conclusion of the first part of this survey I confess I have had to omit so many important names like Ganesh Aiyer, Mylar Venkatasamy, Vanamamalai, so many authorities of Tamil Nadu and even foreign scholars and ardent collaborators like Brenda Beck, Ron Asher and many others. My only excuse is that their works obtain a place in the two books 'Tamil Studies Abroad' and 'A Reference Guide to Tamil Studies' and in the *Proceedings* of the Conference Seminars of the International Association of Tamil Research.

The publications of the various Universities in India, Ceylon and abroad both in Tamil and English and other languages form a rich library of Tamil lore.

PART II

PROSPECT

Let us consider the future of Research in Tamil Studies in foreign countries as well as in the homelands of the Tamil-speaking people.

Foreign Countries

I have heard from scholars from different countries that financial grants for Indological Studies and therefore for Tamil Studies as well are not so liberal now as they used to be. There is greater interest among those grants distributing bodies for Sinology than for Indology. This, I suppose, is partly due to the increasing political influence of China and its possible future in international affairs. During the colonial period, the countries which were connected with their colonies had a vital interest in the study of the language, the culture, and the history of the colonies. Thus the great pioneers of Indian history and Ceylonese history as well as of Archaeology and similar fields were foreigners. The British in India, the French in Pondicherry, Cambodia and Viet-Nam, the Dutch in Indonesia, and the Germans built up the science of Indology. Gradually they came to realise to a small extent that Sanskrit culture was being given an over emphasis, and on scholars like Max Muller and Vincent Smith lamented the neglect of Dravidian history, culture and languages.

Today, with political independence and self-consciousness, there is a tendency among countries which were at one time subject to intimate contacts with India to minimise or completely neglect those aspects of history and culture which reveal Indian influence.

The foreign missionaries too whose contributions we have seen to a little extent are no more in the Tamil-speaking areas and their disinterested studies enrich no more the volume of research literature that is now being produced.

Tamil will continue to be studied in foreign universities to a limited extent, especially to illustrate the Dravidian contribution to Indian and Ceylonese culture. A few scholars like Kamil Zvelebil, Ron Asher, Andronov and Klaus Janert will always adorn foreign universities, but I do not expect any large body of Tamilologists to be produced by foreign universities unless there are very powerful sources of Tamilological scholarship in Tamil Nadu and Sri Lanka.

There are however, one or two exceptions to this general decline in study by foreigners. The French Institute of Indology in Pondicherry and the Ecole française d'extrême Orient and the Collège de France continue a tradition of Tamil Research which originated with such eminent names as Mariadas Pillai, Eugene Bournouf, Edw. Ariel, Julien Vinson (1843-1926), Jules Bloch (1880-1953) and Pierre Meile (d. 1964), is carried on under the leadership of Professor Jean Filliozat whose researches into Tamilology and Tamil influences abroad are most inspiring to Tamils themselves. The programme of the French Institute in Pondicherry is most comprehensive and covers classical Tamil literature, Tamil lexicography, history, archaeology, iconography, Anthropology, religion, popular cults and philosophy. Prof. Klaus Janert in Cologne is gathering around him a band of Tamil scholars who work in different fields of Tamilology including Muslim Tamil literature. (I have not been able to obtain recent information about the Institute of Tamil Studies in Madras or about the Scandinavian Institute of Asian Studies.)

The quarterly journal *Tamil Culture* now defunct was able to create a great amount of interest in Tamil Research and make known the studies of different scholars in various countries of the world. Fortunately, the Conference-Seminars of the International Association of Tamil Research came as a substitute forum for research papers and discussion. The *Proceedings* are a repository of recent research in Tamilology. The organisers of the Association as well as of the Conference emphasised Tamil Research. The Conferences became also an occasion of Tamil cultural and literary celebrations for the public. However, the aim of promoting research should hold the primary place in the organisation, and the sponsors and those who provide the funds should endeavour to obtain as wide an international participation as possible, providing travel grants to scholars who labour in different fields of Tamil Studies. Both the past numbers of *Tamil Culture* and the Conference proceedings have provided the best evidence of the enormous interest the recent movement in Tamilology has created in universities and Research Institutes abroad. Unesco and other Foundations have always been forthcoming to help with travel grants.

Research at home

It should be obvious that unless there are influential centres of Tamil Research in the Tamil-speaking countries, there can hardly be any noteworthy Tamil Research abroad. The increasing practice now is for foreign Universities to engage young scholars from Tamil Nadu

to teach as well as engage in research. Countries which have a political interest in the Tamil-speaking countries engage also young Tamils for their radio programmes as well as for translation work. Russia, China and England are examples.

The Universities of Tamil Nadu and Sri Lanka have a laudable record of research publications and have always had scholars of outstanding merit. The publications of the University of Madras and of the Annamalai University comprise a rich library of publications in English and Tamil. The University of Kerala, as I have mentioned before, has launched out into a programme of field research and of publications which is unrivalled by older universities. One should like to see also the Tamil Departments of the University of Sri Lanka embark on similar programmes of publication and field work.

Tamil Research should have a two-fold end in view, one to vitalise the studies at home, another to create interest and further research abroad. The Tamil Research Department of the Annamalai University, the Tamil Isai Research sponsored by the Rajahs of Chettinad, the Tamil Development Department of the Government of Madras and similar bodies provide for the enrichment of research in the Tamil language. But for the creation of interest abroad we require research publications and teaching at least in English, if not in other European languages. One would wish that every Department of Tamil in Tamil Nadu and Sri Lanka had scholars also very competent in English so as to be able to publish as well as lecture abroad in English. The cult of English is fast diminishing in Tamil Nadu; the situation at present is slightly better in Sri Lanka. These scholars should be able to visit foreign universities and give courses in Tamilology and publish their researches in international journals. Bharati himself saw the futility of narrating our past glories only among ourselves.

For such an international movement, Sri Lanka Tamil scholars are in an enviable position. Every Department of Tamil and History there has eminent scholars whose names are too well known for me to mention. Above all, it is but natural that we look up to the University of Jaffna with its galaxy of scholars headed by the Vice-Chancellor himself; scholars not only in the Tamil Department but also in other Departments who have the capacity to lead in the international programme of Tamil Studies. How much one would wish that the University of Jaffna sponsors a quarterly or a biannual similar to the

journal *Tamil Culture* to promote Tamil studies all through the world. Such a journal would receive the support of scholars not only in Ceylon and India but also all round the world. One has only to peruse the past numbers of *Tamil Culture* to realise the vast potential that exists for international collaboration in Tamil Research.

A few desirable programmes

The study of foreign languages, including English, is being neglected by our university undergraduates. While in Colombo and Kanakpuri there are several Embassy organisations which have large numbers of students, in Jaffna the demand is not encouraging. And yet every university man should be familiar with at least English and another foreign language. In Western centres of learning it is customary for a university teacher to use for his research at least two or three languages other than his own. That accomplishment should also mark our Tamil scholars whether in India or Ceylon. English, French and German have a great deal to offer to the Tamil scholar. The time also came long ago for us to include Russian and Mandarin within the range of our interest. The standard of English even in our universities is much on the decline that one dreads to imagine what the future will be for our contribution to international scholarship.

We do have a number of fields of study in which development is necessary. Among these is Tamil History and Tamil Archaeology, Tamil Art and the history of Tamil Trade. In Archaeology and Art and Trade most of the contributions in the past have come from foreign scholars. In our programmes of integrated Tamil Studies, Tamil History and Tamil Art should be included so that the undergraduates will have a complete understanding of Tamilology.

We need an Etymological Dictionary of Tamil similar to the one planned by Swami Gnana Prakasar, which will give us the usage of different periods with appropriate quotations to illustrate that usage. This could be done only with the collaboration of foreign scholars but unless our own scholars are equipped for Comparative Philology the project can hardly be launched.

Conclusion

Not having in any country a sovereign and independent Tamil State, we can hardly look to the present Governments of India or Sri Lanka or any other State where Tamils live to embark on a programme of promotion of Tamil studies. The Government of Madras with

the limits of its own possibilities has helped to some extent in such a programme. It is therefore, left to the Tamil people themselves, especially in Tamil Nadu and Sri Lanka to promote Tamil studies and Tamil Research as far as lies in their power. For such a programme, the Tamil nation in Sri Lanka are better prepared than Tamil populations in any other country. But for Research as well as for the conservation and development of Culture, we need leisure, peace of mind and a happy existence. Unfortunately our energies have to be spent in daily battle for our rights and even our existence and identity as a partner nation in a bilingual state. However, our national contribution to Tamilology, our organisation of the Fourth Conference—Seminar of Tamil Studies in spite of an adverse and hostile Government, and our Jaffna University with its rich promise and burgeoning scholars, offer encouragement, hope and trust. Under God, may the future be even more glorious than the past. Thank you.

Reference:

Books not mentioned here are mentioned in the text of the lectures.

BROWN PERCY:	Indian Architecture. Vol I, Bombay 1942.
ILLIOZAT, J.	Les relations exterieures de l'Inde, Pondicherry, 1966. Proceedings of the First International Conference Seminar of Tamil Studies. Vol I. Kuala Lumpur, 1966. See Section on South East Asia
IVARAJAPILLAI, K. N.	Chronology of the Ancient Tamils, Madras, 1932.
RINIVASA AIYANGAR	History of the Tamils from the Earliest Times to A.D. 600, Madras, 1929.
THANI NAYAGAM, X. S. (Ed)	Tamil Studies Abroad. A symposium I. A. T. R 1966.
" "	(Ed) A Reference Guide to Tamil Studies, Books. Kuala Lumpur, 1966.
" "	(Ed) Tamil Culture and Civilization, Readings. Bombay, 1970.
AIYAPURIPILLAI, S.	Tamilar Panpaadu (Tamil) Madras, 1949.
ZIMMER HEINRICH	The Art of Indian Asia, 2 vols, New York, 1955.

For detailed bibliography on all aspects of Tamil Studies, consult.

A Reference Guide to Tamil Studies Books.

என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தான்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ்செய்யுமாறு.

தமிழர் பண்பாடும் அதன் சிறப்பியல்புகளும்

இவ்வாண்டின் முதறிஞர் எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் அவர்
வின் நினைவுச் சொற்பொழிவுகளை என்னை நிகழ்த்துமாறு அழைத்த
மக்குச் செல்வநாயகம் நினைவுக் குழுவினர்க்கு என் நன்றியைத்
தரிவிக்கின்றேன். அடியேன் ஓய்வுபெற்றிருப்பதாலும், என் கண்
ர்வை குன்றியிருப்பதாலும், நூற்கூடம் என்னிடம் இப்பொழுது
ரிதாயிருப்பதாலும், ஆராய்ச்சி விரிவுரைகள் நிகழ்த்த வாய்ப்புகள்
றைந்திருப்பதாலும், இப்பெருந்தகையின் நினைவிற்கு அடியேனும்
ர்சனி செலுத்த வேண்டும் என்ற விருப்பினால் இச்சொற்பொழிவு
நிகழ்த்த உடன்பட்டேன்.

முப்பது ஆண்டுகளாகத் தமிழினத்தின் ஈடேற்றத்துக்காக ஓர் இயக்
தை உருவாக்கி அவ்வியக்கத்தின் பயனாக இந்நாட்டிலுள்ள தமிழ்
ின் மொழி, பண்பாடு, அரசியல் உரிமைகள் காப்பாற்றப்படல்
வண்டுமென உழைத்த பெருமகனின் நினைவாகத் தமிழ்த்துறைக
ப்பற்றிய இரு சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்த எண்ணியுள்ளேன். அன்
ரி தொடக்கிவைத்த இயக்கம் இன்னும் வலுப்பெற்று இந்நாட்டில்
ம் முழு உரிமைகளுடன் வாழ வழிவகுக்க வேண்டுமென்று இறை
ம் திருவருளை இறைஞ்சி நிற்கின்றேன்.

இன்றைய கூட்டத்திற்கு என் நண்பர் துணைவேந்தர் வித்தியானந்தன்
மைதாங்குவது பற்றியும் மகிழ்ச்சி கொள்கின்றேன். அவர்கள் இந்நாட்
ல் தமிழர் பண்பாட்டின் சில துறைகள் வளர்ச்சிபெற வேண்டுமென
ும்பணியாற்றியுள்ளார். மேலும் அவரியற்றிய “தமிழர் சாட்பு”
லும் நூல், தமிழர் பண்பாட்டுத் துறையில் எழுதப்பெற்ற சிறந்த
நல் நூல்களில் ஒன்று. இன்னும் இவ்விரிவுரையின் இறுதியில்
பிழ்த்தலைவர் உயர் திருவாளர் அமிர்தலிங்கம் நன்றியுரை வழங்கப்
பாவதாக அறிகின்றேன். முதறிஞரின் இயக்கத்தைத் தொடர்ந்து
புத்துபவர் அவர். அவர்தலைமையில் நம்மியக்கங்கள் அனைத்தும்
பற்றிபெறல் வேண்டுமென்றும் வாழ்த்துகின்றேன்.

பண்பாடு என்பது யாது?

மக்களியல் வல்லுநர் (Anthropologists) பண்பாடு எனும்
ரால்லைக் கையாளும் பொருள்களைப்பற்றி - நாம் குறிக்கவேண்டிய
லை. அவர்களின் கருத்தின்படி பழைய மக்களின் வாழ்க்கையை
ளக்கும் எல்லாத் துறைகளும் பண்பாடு என்னும் சொல்லில் அடங்
ல். சென்ற நூற்றாண்டில் மத்திய ஆர்ணல்ட் (Mathew arnold)
லும் நூலாசிரியர் தாம் எழுதிய ஒரு நூலில் இக்காலத்திற்கு ஏற்ற

வாறு பண்பாட்டுத் துறையை விளக்கினார். இந்த நூற்றாண்டு டி. எஸ். எலியட் (T. S. Eliot) எனும் ஆங்கிலப் புலவர் “பண்பாட்டின் வரையறைபற்றிய குறிப்புகள்” எனும் நூலில் பண்பாட்டை இன்னும் விரிவாக விளக்கினார். பண்பாடு என்பது இனிமையும், ஒளியும் என்றும், சிந்தனையின் தொழில் என்றும், அழகிலும் மலியும் என்றும் உணர்ச்சியிலும் கடுபாடு என்றும் கூறியுள்ளார். நம்மிலக்கியத்திற் பண்பாடு என்னும் சொல் இந்நூற்றாண்டில்தான் ஆங்கிலமறிந்த தமிழறிஞரால் உண்டாக்கப்பட்டு வழங்கப்பட்டு வருகிறது. இன்று நாம் பண்பாடு எனும் சொல்லால் குறிப்பிடும் துறைகளை நம் முன்னோர் பண்பு, பண்புடைமை, சாற்பு, சான்றாண்மை முதலிய சொற்களால் குறித்துள்ளனர். இச்சொற்கள் வெவ்வேறு இடங்களில் வேறு சி. பண்பாட்டுடன் தொடர்புள்ள பொருள்களைக் குறித்தாலும் பண்பு இடங்களில் பண்பாட்டையே கருதுகிறது. கவித்தொகையில் “பண்பெனப்படுவது பாடறிந்து ஒழுகுவது” என்றும் வள்ளுவத்தில் “பண்புடையார் பட்டுண்டு உலகம்” என்றும் வருவதைக் காண்க. பண்பாடு உடையவரைச் சான்றோரென்றும், ஒழுக்கமுடையோரென்றும் ஒளியோரென்றும், மாசற்ற காட்சியுடையோரென்றும் அழைத்தனர். ஆங்கிலத்தில் (Culture) எனப்படும் சொல்லிற்குத் தமிழில் பண்பாடு என்று குறிப்பிடுகின்றோம். ஆங்கிலச் சொல் எவ்வாறு இலத்தீன் சொல்லாகிய (Cultura Agri) நிலத்தைப் பண்படுத்துவதிலிருந்து பிறந்ததோ அதுபோல தமிழ்ச் சொல்லாகிய பண்பும் நிலத்தைப் பண்படுத்துவதிலிருந்து தோன்றியிருக்க வேண்டும். உழவுத்தொழில் எவ்வாறு நிலத்தைப் பண்படுத்துகிறதோ அவ்வாறே மனத்தைப் பண்படுத்தும் மக்களையும் பண்படுத்துவது பண்பு. இச்சொல்லைத்தான் பண்பா என்கிறோம். பொருளில் பண்பாட்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் நூலாசிரியர் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

பண்பாடு என்றால் ஓர் இனத்தாரின் கொள்கைகள், கோட்பாடுகள், நோக்கங்கள், இலட்சியங்கள், வாழ்க்கைமுறைகள், பழக்கவழக்கங்கள், சமூகச் சட்டங்கள், சமயங்கள், வழிபாட்டு முறைகள், களவொழுக்கம், கற்பொழுக்கம், அகத்திணை புறத்திணை மரபுகள், இலக்கிய மரபுகள், அரசியலமைப்புகள், ஆடைஅணிகலன்கள், திருவிழாக்கள், உணவுப் பொழுதுபோக்கு விளையாட்டுகள், இவற்றையெல்லாம் குறிக்கும். இனத்தாரின் பண்பாட்டை நாம் அறிந்து கொள்வதற்கு உயர்ந்த இலக்கியம் பயன்படுவதுபோல நாடோடி இலக்கியமும் பயன்படுகிறது. அதனை நாட்டுப் பாடல்களிலும், நாடோடி இலக்கியங்களிலும், பழமொழிகள், முதுமொழிகளிலும், இசையிலும், நாடகத்திலும், நாட்டியத்திலும், செந்தமிழ் கொடுத்தமிழ் அமைப்பிலும், வளர்ச்சியிலும் காணலாம். மேலும் ஓவியம், சிற்பம், கட்டிடக்கலை முதலான கலைகளிலும் இனத்தாரின் பண்பாடு தோன்றும்.

தமிழர் பண்பாட்டை ஈராயிரத்தி ஐந்தாறு ஆண்டுகளாகத் தமிழ் மக்கள் வளர்த்துவந்த இலக்கியங்களும், கவின்கலைகளும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஆயினும் ஒரு சில நூல்களைமட்டும் தமிழர் பண்பாட்டின் களஞ்சியங்களாகக் குறிப்பிட வேண்டுமாயின் ஐந்து நூல்களைக் குறிப்பிடுவேன். அவை தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம், நூற்றொகை, புறநானூறு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் என்பன. தமிழர் பண்பாடு கால அடைவில் சிறிது மாறி வந்துள்ளது. ஆனால் அதனுடைய அடிப்படைக் கொள்கைகள் இத்துணை நூற்றாண்டுகளாக மாற்றங்கள் அடையவில்லை. ஆரியர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த காலத்தில், சிறப்பாக அவர்களுடைய சமய-சமூகக் கொள்கைகள், தமிழ் நாட்டிலும் பரவின. சமணர், புத்தர், ஐரோப்பியர் தமிழ்நாட்டு வந்த பின் கொண்ட தொடர்பாலும் ஒரு சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஆயினும் பிறநாட்டுச் சமயங்களும் மக்களும் தமிழ்நாட்டில் புகுந்த காலத்தில் தமிழ்மரபைக் காத்துவரப் பயின்றனர். தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்தை இயற்றிய இளங்கோ அடிகள் சமணர். தமிழோழுக்கத்தின் களஞ்சியமாகிய வள்ளுவத்தை இயற்றியவர் சமணர் என்று சிலர் கூறுகின்றனர். தொல்காப்பியரும் சமணரென்று பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையின் கருத்து. ஆனால் அக்கருத்துக்கு அவர் போதிய சான்றுகள் தரவில்லை. இந்நூலாசிரியரும் வீரபாழனிவர் போன்ற மேனாட்டாரும் தமிழ் மரபையே தழுவி வாழும் பாடவும் முயன்றனர்.

நம் பண்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டே எக்காலத்திலும் அவர்கள் பாடியிருக்கின்றனர். பத்தொன்பதாம் இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழின் மறுமலர்ச்சிக்குக் காரணமாயிருந்த எழுத்தாளர் பலர் ஆங்கிலத்தை நன்கு அறிந்திருந்தாலும், மேல்நாட்டு இலக்கியங்களையும், வரலாற்றையும் நன்கு பயின்றிருந்தாலும் அவர்கள் தமிழ்ப் பண்பாட்டை இழக்கவில்லை. மாற்றவில்லை. மயிலாடுதுறை வேதநாயகம்பிள்ளை, சுந்தரம்பிள்ளை வி. ஜி. சூரியநாராயணசாஸ்திரி என்றும் பரிதிமால் கலைஞன், பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை, திருவி. கல்யாணசுந்தர முதலியார், பேராசிரியர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, பேராசிரியர் மு. வரதராசன் போன்றவர்கள் தம் ஆங்கிலப்பயிற்சியால் தமிழர் பண்பாட்டை விளக்கினாரோழிய அதனை மாற்றவில்லை.

நாகரிகம் என்னும் சொல்லும் பண்பாடு எனும் பொருளில் இக்காலத்தில் கையாளப்பட்டு வருகின்றது. திருக்குறளிலும், நற்றிணை யிலும் முதல் முதல் தோன்றியச் சொல் நகரவாழ்க்கையின் அமைப்பையும் பயனையும் குறிக்கிறது. ஆங்கிலத்தில் Civilization என்று கூறப்படும் பொருளைத்தான் நாகரிகமும் குறிக்கின்றது. City, Citizen, Civilization என்ற சொற்கள் இலத்தீன் மொழியின் Civitas, Civis, Civilis atio எனும் சொற்களிலிருந்து தோன்றியவை. அதேபோல இந்த இலத்தீன் சொற்கள் எக்காலத்தில் தோன்றினவோ அக்காலத்திலேயே நகர், நகரநம்பியர், நாகரிகம், என்ற சொற்களும் தோன்றின. சங்க இலக்கியத்தில் நகர், நகரைக் குறிப்பதுடன் ஒரு பெரும் இல்லத்தையும் குறிக்கும். நகரில் சீரடைந்த மக்களை நகரநம்பியர் குறிக்கும். சிலப்பதிகாரரத்திலும், இனிமேல்கையிலும் நகரநம்பியர் வருவதைக் காண்க. நகர் என்ற

சொல் திராவிடச் சொல்தான். வடமொழிச் சொல் அன்று. ஆயர் வட இந்தியாவைக் கைப்பற்றிய காலத்தில் திராவிட மக்கள் பெரும் நகர்களில் வாழ்வதைக் கண்டு வியப்பு அடைந்தனர். திராவிட மக்களிடமிருந்தே நகர்களை அமைக்கவும் ஆரியர் கற்றுக் கொண்டனர்.

இந்நூற்றாண்டில் நாகரிகம் என்னும் சொல்லையும் பண்பாடு என்பொருளில் கையாளுவது மரபாயிற்று. ஆனால் நாகரிகம் நகர வாய்வையும், நகர வாழ்க்கையால் பெறப்படும் நலன்களையும் குறிப்பிட்டன் அறிவியல் துறையால், பொருளியல் துறையால் மக்கள் அடைந்தவரும் மாற்றங்களையும், முன்னேற்றங்களையும் குறிக்கத்தான் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். சில வேளைகளில் பண்பாடு எது, நாகரிகம் எது என்று பிரித்துக் கூறுவது எளிதாக இராது. ரேணர் (Turner) என்பவர் (The Great culture traditions) என்ற நூலில் உலகின் பெரிய நாகரிகங்களையும், பண்பாடுகளையும் விளக்கியுள்ளார். ஆர்னஸ்ட் ரொயின்பி (Arnald Toynbee) என்பவர் (The Great civilizations) எனும் நூலில் பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் சேர்த்து விளக்கியுள்ளார். இவ்வாறு தமிழர் பண்பாடும் நாகரிகமும் என்று கூறுவதும் இயல்பாயிற்று. பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டங்களில் இந்துநாகரிகம் (Hindu Civilization) கிறித்தவ நாகரிகம் என்று கூறும்பொழுது பெரும்பாலும் பண்பாட்டைக் கருதுகின்றனர். ஆதலால்தான் பல்கலைக்கழகங்கள் சிலவற்றில் (Culture and Civilization) என்று இணைத்து பாடத்திட்டத்தில்தலைப்பை வெளியிடுகின்றனர். ஆனால் இயன்றமட்டும் இவ்விருதுகளையும் பிரித்து நோக்குவது பண்பாட்டினை ஆழ்ந்து ஆராய்வதற்கு வழி வகுக்கும்.

தமிழர் பண்பாட்டின் கோட்பாடுகள் சில

தமிழர் பண்பாட்டின் குறிக்கோள்கள் சிலவற்றைச் சுருக்கமாகக் கூற விரும்புகின்றேன். அவற்றை நம்மிலக்கியங்கள் பலவற்றிலே தெளிவாகக் காணலாம். பரந்த உலக மனப்பான்மை ஒரு கொள்கை. ஆதலால்தான் புறநானூற்றில் "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்றும் வள்ளுவத்தில் "யாதானும் நாடாமால் ஊராமால்" என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளன. விருந்தோம்பல் ஒரு சிறந்த கொள்கை. பிறரைப் பார்ப்பது, ஈகை, தமக்கேன வாழாப் பிறர்க்குரியாளர் எனும் கோட்பாடு, என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே, அகத்தினை புறத்தினை மரபு, மானமென்றால் உயிரையும் கொடுத்துக் காப்பாற்றும் வேட்கை மனத்தாய்மை, விடாது முயலல் எனும் கொள்கை, யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்ற நிகரற்ற மனநிலை, உள்ளுலகில் தெல்லாம் உயர்வுள்ளல் என்னும் உயர்ந்த இலட்சியம் என்பன தமிழர் பண்பாட்டின் அரிய சில கோட்பாடுகளென்றே கூறலாம்.

இவ்விடச்சியங்களைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் பன்முறை தேற்றம் கொடுத்து வற்புறுத்துவதைக் காண்கின்றோம். எடுத்துக்காட்டாகப் புறநானூற்றில் வரும் "உண்டாலம்ம இவ்வுலகம்" என்ற செய்யுளும் "இம்மைக்காவது மறுமைக்காமென" என்ற செய்யுளும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

நம்மிலக்கியங்களை நன்கு ஆராய்ந்தால் அவை பண்பாட்டுத்துறை நன்கு பயன்படுத்துவதைக் காண்கின்றோம். தொல்காப்பியர் அருப்பொருளில் பண்பாட்டுத் துறைகள் சிலவற்றைக் கூறுகின்றார். அவற்றுள் வழிபாடும், இசையும், இசைக் கருவிகளும் சில. அகத்திணையியலில் 20ஆம் குத்திரத்தில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது:

தெய்வம் உணவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிவ

இவ்வாறே பண்பாட்டின் கொள்கைகளும், இலட்சியங்களும் எல்லாக் காலத்து இலக்கியங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளன.

தமிழர் பண்பாடு கால அடைவில் மாற்றங்கள் அடைந்துள்ளதாறும் வினாவிற்கு மாற்றம் அத்துனை அடைந்ததில்லை, ஆனால் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது என்றே கூறுதல் வேண்டும். வட ஆரியர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த காலத்திலும், சமணர் ஐரோப்பியர் ஆகிய பிற நாட்டார் செல்வாக்கடைந்த காலத்திலும் தமிழர் பண்பாடு அடிப்படைக் கொள்கைகளில் அவ்வளவு மாற்றம் அடையவில்லை. பிற மயங்களைப் போதித்த பார்ப்பனரும், சமணரும், புத்தரும், ஐரோப்பியக் கிறிஸ்தவரும், மகமதியரும் தமிழர் பண்பாட்டைத் தழுவுவதில்லை. இந்து சமயத்தின் வழிபாட்டு முறையும், இலக்கியங்களும் தென்னாட்டுத் தத்துவங்களால் வளம்பெற்றன. வடமொழியிலுள்ள சமய இலக்கியங்கள் பல சங்கரர், இராமானுஜர், மாதவர் போன்ற தென்னாட்டவரின் மூலமாகத் தென்னாட்டுத் தத்துவங்கள் வடமொழியில் இடம்பெற்றன. சுந்தரமூர்த்தி சட்டர்ஜி, இந்தியபண்பாட்டின் எழுபத்தைந்து விழுக்காடு - திராவிட பண்பாடு என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். சமணரீதியற்ற சிலப்பதிகாரத்தையும், புத்தரீதிய மணிமேகலையையும், வீரமாமுனிவரீதியற்ற தேம்பாவணியையும், உமாறுப் புலவர் இயற்றிய சிராப்பிராணத்தையும் ஆராயுங்கால் இவர்கள் தம் சமயங்களின் கோட்பாடுகளைக் கூறினாலும் தமிழர் பண்பாட்டை எங்ஙனம் விளக்கியுள்ளாரென்பதும் புலனாகின்றது.

இவை நிற்க, தமிழர் பண்பாட்டின் சிறப்பு இயல்புகள் சிலவற்றைச் சிறிது ஆராய்வோம்.

உலக மனப்பான்மை

பண்டைக்காலம் தொடங்கி தமிழ்மக்கள் மேற்றிசை நாடுகளோடும், கீழ்த்திசை நாடுகளோடும் இந்தியாவின் வடபாகத்தோடும் வடகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள். அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டிப் பட்டையும், மிளகையும், முத்தையும், இன்னும் பல பொருள்களையும் உலகம் விரும்பியுள்ளது. தமிழ்நாட்டின் புனியியல் அமைப்பு, அதன் பண்டமாற்றத்திற்கு ஏற்ற இடமாக அமைத்துள்ளது. கீழ்த்திசை நாடுகட்குச் செல்லவேண்டிய மேற்றிசைப் பண்டம், தமிழ்நாட்டிலுறக்கப்பெற்று வேறு மரக்கலங்களில் கீழ்த்திசை நாடுகட்கு அனுப்பப்பட்டது. இவ்வாறே கீழ்த்திசைப்பண்டமும் தமிழ்நாட்டில் வைத்து மரக்கலங்களில் மேற்றிசை நாடுகட்கு அனுப்பப்பட்டது. மேற்றிசை நூல்களே சங்க இலக்கியத்தைப் போல் இவ்வணிகத்துக்குச் சான்றாகின்றன. எனவே இத்தாலிய நாட்டில் வாழ்ந்த ஸ்டோய் (Stoic) வாதிகள் உரோமப் பேரரசு காலத்தில் எவ்வாறு உலகமனப்பான்மையை வளர்த்தார்களோ அவ்வாறே சங்ககாலத்திற்கு முற்பட்ட காலம் தொடங்கி ஓர் உலக மனப்பான்மை தமிழ்நாட்டில் பரவியுள்ளது. "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்ற "யாதானும் நாடாமால் ஊராமால்" என்றும் கூறுவதற்கு இம்மனப்பான்மை ஊக்கமளித்தது.

மேலும் சமணம், புத்தம் போன்ற சமயங்களும் தமிழ்நாட்டிலுரவேற்கப்பட்டதால் இம்மனப்பான்மை விரிவாகியது. பார்ப்பனர், மொழிபெயர்த்தேயத்தார், யவனர், புலம்பெயர் மாக்கள் தம் மக்களோடு இனிதாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். இம்மனப்பான்மையினால் காலங்களில் சமயக்காழ்ப்பால் மாசு அடைந்ததாயினும், உலகமனப்பான்மை இச்சிறப்பை மேலும் வளர்த்தது. இம்மனப்பான்மை வடஆரியர், கிரேக்கர், போன்றோருடைய பண்புகளோடும் முரண்பட்டேயிருந்தது. பிளேட்டோ, அரோட்டல் போன்றோர் கிரேக்கர் மட்டுமே உயர்ந்தவர்கள் என்று பிற மக்களை நாகரிகம் அற்றவர்கள் என்றும் கூறிவந்தனர். ஆரியர் இமயமலைக்கும் விந்தியமலைக்கும் இடையேயுள்ள நிலத்தைப் புண்ணிய பூமி என்று கருதினர்.

கண்ணோட்டம்

உலக மனப்பான்மையில் இருந்து தோன்றிய வேறொரு இயல்பு கண்ணோட்டமென்று (Tolerance, Ecumenism) அழைக்கப்படும். தமிழ்நாட்டிற்கு அப்பாலிருந்து வந்த சமயங்களெல்லாம், தத்துவங்களெல்லாம் தமிழ்நாட்டில் தடையின்றிப் போதிக்கப்பட்டபெரும் விழாக்களில் தத்துவ வாதிகள், சமயவாதிகள் தத்தம் கரு

பாப் பறக்கவிட்டுத் தம் கருத்துகளைப்பற்றி உரை நிகழ்த்தினர். திருவள்ளுவர் தம் கருத்துக்களைப் பல மூல நூல்களிலிருந்து எடுத்திருக்க வேண்டும். சங்க நூல்கள் பல்வேறு கருத்துகளுடைய புலவர் களின் இலக்கியப் படைப்புகளைக் கொண்டுள்ளன. சமணராகிய இளங்கோ அடிகள் தமிழர் தழுவிய பல பழக்கவழக்கங்களையும், வழிபாட்டு முறைகளையும் விரித்துக் கூறியுள்ளார்.

சமணரும், புத்தரும் இசைக்கலை, நடனக்கலை போன்ற கலைகளை வெறுத்தாராயினும் இளங்கோ அடிகள், திருத்தக்கதேவர் போன்றோர் தமிழ்க்கலைகளை நன்கு விரித்துக் கூறியிருக்கின்றனர். திருவள்ளுவர் சமணராக இருந்திருப்பார் என்ற கூற்றுக்கு அவருடைய காமத் துப்பாலும் இல்லறத்தைப் போற்றும் முறையும் முரண்பாடாக இருக்கின்றன. நச்சினர்க்கினியர் சேவகசிந்தாமணிக்கு உரையெழுதியது போல சமணர் எனக் கருதப்படும் இளம்பூரணர், அகத்தினையியலுக்கு உரையெழுதியுள்ளார்.

இடைக்காலத்தில் வைணவர், சைவர் ஆகிய பார்ப்பன உரை யாளியர் சமணநூல்களை எத்துணை ஆர்வத்துடன் அவை இலக்கிய நூல்களெனக் கருதி, அவற்றின் மூலங்கட்கு நுட்பமான உரைகளை எழுதியிருக்கின்றனர். பிற்காலத்தில் சமயசமரச கீர்த்தனைகள் என்றும், சமரசக் கொள்கைகள் என்றும் எங்கு உண்மையும் அழகும் உள் ளதோ அங்கிருந்து கருத்துக்களை நூலாளியர் எடுத்துத் தந்திருக்கின்றனர். பேராசிரியர் சேதுப்பிள்ளை திருக்காவலூர்க் கலம்பகத்தைப் பற்றியும், தேம்பாவணியைப் பற்றியும், சீரூப்புராணத்தைப் பற்றியும் நந்த கருத்துக்களைப் போலவேறு எவரும் எழுதியதாக நான் அறியேன். திரு. வி. கல்யாணசுந்தரமுதலியார், கிறிஸ்துவின் அருள் வேட்டல், புத்தரின் அருள்வேட்டல் போன்ற இலக்கியங்களைப் பாடி இன்புற்று வாழ்ந்தார். கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை இயேசுவைப்பற்றிப், புத்தரைப்பற்றிப் பாடியுள்ளார்.

பிற நாடுகளிலிருந்து வந்த சமயக் குரவர் தமிழர் பண்பாட்டைக் கடைப்பிடித்து, இக்கண்ணோட்டத்துடன் தமிழர் மரபின்படியே இலக்கியங்களையும், இலக்கணங்களையும் யாத்தார்கள். வீரமாமுனிவர், கால்குவெல்லியர், போப்பையர் போன்றவர்கள் இம்மனநிலையைக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்தவர்கள்.

பக்தி

தமிழ் பக்தியின் மொழி என்று நான் அடிக்கடி கூறிவருகின்றேன். ஏனெனில் தமிழிலுள்ள பக்தி இலக்கியங்களைப்போல அழகிலும், ஆழத் திலும், பரப்பிலும் இத்துணை இலக்கியம் வேறெந்த மொழியிலும் இருப்பதாக நான் அறியேன். பரிபாடல் முதலாக, இராமலிங்க விவரிகளும் விபுலானந்த அடிகளும் ஈராக, பக்திப் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள் எண்ணிறந்தவர்கள். பரிபாடலின்,

யாமிரப்பவை பொருளும் பொன்னும் போகமுமல்ல, நிற்பாள் அன்பும் அருளும் அறனும் மூன்றும். விபுலானந்தருடைய, வெள்ளை நிற மல்லிகையோ வேறெந்த மாமலரோ வள்ளலடியிணைக்கு வாய்த்த மலரெதுவோ வெள்ளைநிறப் பூவுமல்ல வேறெந்த மலருமல்ல உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது அப்பர் சுவாமிகளின், மாசில் வீணையும் எனும் பாக்களைப்பாடி இன்புறத் தமிழ் மக்கள் இல்லை.

இந்தப் பக்தி இலக்கியம் உண்டாகுவதற்கு நம் அகத்திணை இலக்கியம் ஒருவாறு துணையாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். இன்று தமிழ் மொழியை ஆராயும்பொழுது பக்தியை உணர்த்தும் சொற்கள் ப அமைவதைக் காண்கின்றோம். ஆதலால் சமயப் பொருளற்ற ப நூல்களிலும் இந்தமொழி ஒலிக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாகப் பாரதாசன் பாடிய தமிழ் மொழி பற்றிய பாடல்கள் பக்திச் சொற்களை மிகுதியாகக் கொண்டவை. நாயன்மார், ஆன்வார், சேக்மார், கம்பர் போன்றவர்களுடைய பக்திப்பண்பு உலகிலேயே நிகரறது.

இப்பக்திப் பண்பினை ஏனைய தமிழ்க் கலைகளிலும் காணலாம். தசாவூர்ப் பெரியகோவில், கங்கை கொண்ட சோழபுரம், இசைக்கல்பரதநாட்டியம் போன்றவை பக்தியால் இயற்றப்பெற்றவை, அல்ல பக்தியால் வளர்ச்சியுற்றவை. இப்பக்தி பிறநாடுகட்கும் பரவியது. இந்தோனேசியாவிலிருக்கும் பிறம்பாணப்பாணத்தாரன் கோயில்க்கம்புச்சியாவிலிருக்கும் சில அரண்மனைகள், சிறப்பங்கள், தாய்லாந்தி கொண்டாடப்பும் திருவெம்பாவைத்திருநாள் இத்தமிழ்ப் பக்தியிபயனென்றே கூறவேண்டும். உலகம் போற்றும் ஆடவல்லாரின் வவம் இப்பக்தியின் பயனென்பதை யார் மறுப்பார்? தமிழர் பபாடு பிறநாடுகட்கும் பரவுவதற்குப், பல்லவச் சோழர் படைவீரமட்டுமல்ல இப்பக்தியும் காரணமாக அமைந்தது.

ஒழுக்கம்

தமிழர் பண்பாட்டில் பக்தி எங்ஙனம் சிறந்து விளங்கியதோ நியும் அவ்வாறு சிறந்து விளங்கியுள்ளது. பாரதியாரின் 'வள்ளுவதன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் பெற்ற தமிழ்நாடு' என்னு கூற்றைச் சிந்திக்கும்பொழுதெல்லாம் அதன் உண்மையை உணர முகின்றது. உலகநீதி இலக்கியங்களைச் சிறப்பாக ஆராய்ந்து அருபெரும் நூல்களை இயற்றிய அல்பேட் கவைட்சர் என்னும் மகாத்மி திருக்குறளைப்பற்றி எழுதும்பொழுது "திருக்குறளைப்போல் உயர்ந் கோட்பாடுகளைக் கொண்ட ஒரு நூலை இவ்வுலகில் காண்பது அரிது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருக்குறளை அவர் ஜேர்மன் மொழிபெயர்ப்பில் படித்தார். தமிழ் மொழியில் அதனைப் படித்திருந்தால் இன்னும் பன்மடங்கு அதிகமாக அதன் பெருமையை உணர்ந்திருப்பார். திருக்குறளுக்குப்பின் தோன்றிய ஏனைய நூல்களைப்பற்றி நான் குறிப்பிடவேண்டியதில்லை. தமிழை முதற்கற்ற மேனாட்டார் அனைவரும் நம் நீதி நூல்களையே முதலில் மொழிபெயர்த்துத் தமிழ் மக்களுடைய வாழ்க்கை ஞானத்தப் போற்றினார்கள். ஒழுக்கமென்பது தமிழர் பண்பாட்டின் ஓர் அடிப்படைக் கொள்கையாக அமைந்து, இன்றும் தமிழர் வாழ்க்கைக்குப் பெரும் அழகையும் மனநிறைவையும் நல்குகின்றது. தமிழ்மக்கள் இத்துணை நூற்றாண்டுகளாகத் தனிநாடுகளில் வாழ்ந்து செழித்தோங்குவதற்கும், அரசியல் வாழ்க்கைக்கும், இவ்வொழுக்கமே துணையாக அமைந்தது. எனவேதான் போப்பையர் இத்துணை நீதிநூல்களை இயற்றிய மக்களுக்குக் கடவுளின் சிறப்பான அருள் இருத்தல் வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மக்கள் நலக் கொள்கை

இம்மக்கள் நலக் கொள்கையை ஆங்கிலத்தில் (Humanism) என்று அழைப்பர். (Terence) ரெறன்ஸ் என்னும் இலத்தீன் புலவர், "நான் மனிதன். மனிதனுக்கு இயல்பான எதனையும் நான் வெறுப்பதில்லை", எனக்கூறிய கூற்றை மேல்நாட்டார் இம்மக்கள் நலப்பண்பின் குறிக்கோளாகப் போற்றுவர். இப்பண்பு நம் பண்பாட்டில் ஓர் அடிப்படைக் கொள்கையாக அமைந்துள்ளது. மனிதனை என்றும் பேணவேண்டுமென்றும், ஒரு செயலால் வரும் பிற நலன்களைக் கருதாமல் நன்மையை, நன்மைக்காகவே செய்யவேண்டுமென்றும் உணர்ந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் பலர்.

"இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும்
அறவிலை வணிகனாயலன்" (புறம் 134) என்றும்,

"மேலுலகம் இன்றெனினும் ஈதலே நன்று" என்றும் வற்புறுத்தியுள்ளார் நம் புலவர்.

பண்டைக்கால இலக்கியங்களில் இவ்வுலக வாழ்க்கையும், மக்கள் போடு இன்புற்று ஒழுகுவதும், இல்லறத்தின் இனிய நலன்களைக் காண்பதும், வாழ்க்கையின் நோக்கங்களாகக் கருதப்பட்டன. புறநானூற்றில்

அமிழ்தம் இவைவதாயினும் இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே.....

புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவர்; பழியெனின்
உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர்.....

அன்னை மாட்சிய னையராகித்

தமக்கென முயலா நோன்றாட்

பிறர்க்கென முயலும் உண்மையானே (புறம் 182)

என்ற செய்யுளில் தமிழர் பண்பாட்டின் அடிப்படைக் கொள்கைக் காணலாம். சங்க இலக்கியத்துக்கும், வடமொழியில் இயற்றப்பெற்ற பழைய இலக்கியங்கட்கும் உள்ள பெரும் வேற்றுமை இம் மனநலக் கொள்கையே. ஆதலால்தான் மேல்நாட்டு அறிஞர் தம் இலக்கியத்தின் “Life Affirmation” வாழ்க்கை வலியுறுத்தல் எடுப்பண்பைப் போற்றுகின்றனர்.

மக்கள் நல பண்பில் சிரிப்பென்பது மக்களின் சிறந்த ஓர் இயல்பு. ஆதலால்தான் புலவர்கள் நட்பைப் பற்றியும், சிரிப்பைப் பற்றி எப்பொழுதும் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளனர். இந்நூற்றாண்டின் சிலப் புலவர் ஒருவர் பாடுகின்றார்

“From quiet homes and first beginning
Out to the undiscovered ends
There's nothing worth the wear of winning
But laughter and the love of friends”

திருவள்ளுவர் சிரிப்பைப்பற்றிக் கூறும் இடங்கள் நமக்கு வியப்பைத் தருகின்றன.

“நகல்வல்லார் அல்லார்க்கு மாயிரு ஞாலம்
பகலும் பாற் பட்டன்று இருள்” (திரு. 999)

சுராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் எந்நாட்டுப் புலவரும் இவ்வாறு கூறியிருப்பாரோ என்பது ஐயம்தான்.

பிறர் அன்பு

மனிதநலப் பண்பிலிருந்து பிறக்கும் ஓர் இயல்பு பிறரன்பு. தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளர் என்னும் இலட்சியம் எக்காலத்திலும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. இதுவே சான்றோருடைய பெரு இயல்பு. என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே எனப் பிற்காலத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வுலகம் உறுதியாக நிலைத்திருப்பதற்கு இதனைய கொள்கையுடைய சான்றோர் இருப்பதே காரணம். இந்நூற்றாண்டில் சாதி வேற்றுமைகளை ஒழிக்க வேண்டுமென்றும் மக்களினத்தின் ஒற்றுமையை நிலைநிறுத்த வேண்டுமென்றும் விளக்கும் இயக்கங்கள் இக்கொள்கையிலிருந்தே தோன்றின. பிறருக்குப் பணிசெய்ய மனநிலை இப்பண்பின் பயனே.

இயற்கை

தமிழ் மக்களுக்கு இயற்கையிலிருந்த ஈடுபாடும், இயற்கையைச் செய்யுளுக்குப் பின்னணியாக அமைக்கும் முறையும், நமக்குப் பெரு வியப்பைத் தருகின்றது. சங்க இலக்கியத்தையும், இடைக்காலஇ

யைத்தையும் பயில்கின்றவர்கள் தமிழரின் இயற்கை ஈடுபாட்டை ஆழமாக உணர்வார்கள். தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் இத்துணை நுணுக்கமாக இயற்கையைப் புலனெறி வழக்கிற்கு அமைத்ததுபோல வேறெந்த இலக்கியத்திலும் அமைந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்த இணக்குப் பண்டைத்தமிழர் கொடுத்த பெயர்கள் அவர்கள் எத்துணை அளவிற்கு இயற்கையோடு வாழ்ந்தார்கள் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

மலையையும் மலைசார்ந்த இடத்தையும் குறிஞ்சி என்று அழைப்பதற்கு எத்துணைகாலம் சென்றிருக்க வேண்டும். பன்விரண்டு ஆண்டு கட்டு ஒருமுறை மலைச்சாரலில் பூக்கும் இச்செடியை மலைப்பகுதிகட்குப் பொருத்தமான ஒரு பெயராகக் கருதினார்கள். இவ்வாறே பிற நிலங்கட்கும் பெயரிட்டனர். மலர்களையும், மலர்களையும் அவர்கள் பயன்படுத்திய முறை அவர்களுடைய அழகு ஈடுபாட்டைப் புலப்படுத்துகின்றது. அன்பிற்கும் மலர்களைக் கையுறையாகக் கொடுத்தனர். போரின் வெவ்வேறு பிரிவுகட்கும் வெவ்வேறு அடையாளப் பூக்களைக் கையாண்டனர். நம் பழைய இலக்கியங்களில் முல்லைபயிற் பற்றியும், காந்தளிர் பற்றியும், கொன்றையைப்பற்றியும் புகழும் செய்யுட்கள் பெருமின்பம் தருகின்றன. முல்லை சார்ந்த கற்பினள் என்றும், முல்லை நாளும் கற்பினள் என்றும் வருமடிகளில் முல்லைமலர் எவ்வாறு கற்பிற்கு அடையாளமலராக அமைந்தது என்பதைக் காட்டுகின்றது. முல்லைமலரை அணிசெய்யப் பலமுறைகளைக் கையாண்டனர். புறநானூற்றில் வருமிந்தச் செய்யுள் நம் நினைவில் என்றும் நிலைத்திருக்கத் தகுதிவாய்ந்தது.

இனையோர் குடார், வனையோர் கொய்யார்
நல்லியாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கிப்
பாணன் குடான், பாடினி அணியான்
ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க்கடங்க
வலவேற் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை
முல்லைபயிற் பூத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே (புறம் 12)

தமிழின் மறுமலர்ச்சிக் காலத்திலும் இவ்வியற்கை ஈடுபாடு குறையவில்லை. பாரதியார், பாரதிதாசன், தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை போன்றோருடைய இயற்கை ஈடுபாடு அவர்கள் பாடல்களில் தெளிவாகத் தோன்றுகின்றது. வேதநாயகம்பிள்ளை மிக அழகாக இயற்கையை யும் இறைவனையும் இணைத்துப் பாடியுள்ளார்.

கதிரவன் கிரணக் கையாற்
கடவுளைத் தொழுவான் புட்கள்
கதிரொடும் ஆடிப் பாடித்
துதி செய்யுத் தருக்கள் எல்லாம்
பொதி அவர் தூவிப் போற்றும்
பூதம் தம் தொழில் செய்தேத்தும்
அதிர் கடல் ஒலியால் வாழ்த்தும்
அகமே நீ வாழ்த்தா தென்னே.

நம் மக்கள் நம் பண்பாட்டிலும் இயற்கை ஈடுபாட்டினை இழந்து தலாகாது. மலர்களையும் மாலைகளையும் இறை வழிபாட்டிற்கு வாழ்க்கையின் பல நிகழ்ச்சிக்கும்., தொடர்ந்து பயன்படுத்தி வேண்டும். நம்மில்லங்களில் மல்லிகை முல்லை மலர்ச் செடிகள வளர்த்துப் பேணுதல் வேண்டும்.

நாட்டுப்பற்றும் மொழிப்பற்றும்

தமிழ் நாட்டிலும் ஈழத்திலும் இருந்த அரசுகள் வெவ்வேறு அளவுகளாக இயங்கித் தமக்குள் சிலவேளைகளில் போரில் ஈடுபட்டிருந்த போதிலும் தாம் அனைவரும் ஒரேனத்தைச் சார்ந்தவரென்றும் தம் இணைப்பதாகவும் கருதிவந்தனர். பெருநில மன்னரும் குறுநில மன்னரும் தம் எல்லைக்குள் அரசு செலுத்தி வந்தாலும் தம்மனைவர் நாட்டையும் தமிழகமென்றும், பொதுமை சுட்டிய மூவருலகமென்றும் அழைத்தனர். தமிழ்மொழியே அன்னொருடைய ஒற்றுமைக்கு ஒருமைப்பாட்டிற்கும் வழிவகுத்தது. தமிழ்நாட்டின் எல்லைக்கப்பா இருந்த நாடுகளை "மொழிபெயர் தேயம்" என்று அழைத்தனர். புறநானூறும் சிலப்பதிகாரமும் இவ்வாற்றலைப் புலப்படுத்தும் இடங்கள் பல. கனகவிஜயர் தமிழர் வீரத்தை ஏளனம் செய்தகாலே

"தென்தமிழாற்றல் அறிந்திலராங்கு" என்று கூறிச் சேரர் வநாட்டின்மீது படையெடுத்தனர். தமிழ் மக்களுக்குத் தம் சொந்த அரசின் பற்றோடு, தமிழ்நாட்டுப்பற்று என்னும் எல்லாத் தமிழ் மக்களையும் அடக்கியபற்று இயல்பாக அமைந்திருந்தது. தமிழ்ப்பாடும் புலவரும் குறுநில மன்னரிடமும் பெருநில மன்னரிடமும் சென் அன்னொரை வாழ்த்திப் பரிசில் பெற்றனர். இளங்கோ அடிகள் மூவேதரின் ஒவ்வொரு நாட்டின் சிறப்பையும் பாடியுள்ளார். நாயன்மா ஆள்வார் வடமொழி இலக்கியத்திலிருந்து, சமயக்கொள்கைகள் சிவற்றைப் பயின்றுளும் தமிழ்நாட்டுப்பற்றையும் அவர்கள் தெளிவுகத் தம் பாடல்களில் காட்டியுள்ளனர். இவ்விருவகைப்பற்று நமக்கு ஒரு பாடமாக அமைகின்றது. ஈழநாட்டில் வடபகுதியும், கிழக்குப் பகுதியும், மலைநாட்டுப்பகுதியும் தம் தனித்தனி இயல்புகளைப் பாராட்டி வந்தாலும் தமிழ் மக்கள் என்ற முறையில் பண்டைக்கால ஒற்றுமை முறையை நாம் தழுவவேண்டும். தமிழ் மக்கள் இத்துணை நூற்றாண்டுகளாகத் தழுவிய சமயங்கள் பல. ஆயினும் எச்சமயத்தைச் சார்ந்தாலும் தாம் தமிழ் மக்கள் என்று தமிழர் பண்பாட்டையும் கொள்கைகளையும் அவர்கள் கடைப்பிடித்தே வந்தனர், இன்றும் கடைப்பிடித்தே வருகின்றனர்.

நம்மில்லக்கியத்திலும் கலைகளிலும் தோன்றும் தாய்மொழிப்பற்றினைப்பற்றி நான் விரிவாகக் கூறவேண்டியதில்லை. சேக்கிழாருடைய பெரியபுராணத்தை நான் படிக்கும்பொழுதெல்லாம் அவருடைய

மனமும் நிறைந்த தமிழ்ப்பற்று என்னுள்ளத்தைக் கவர்கின்றது. தமிழ் என்ற சொல் வருமிடங்களிலெல்லாம் அழகும் அன்பும் நிறைந்த அடைமொழிகளை அமைத்தே கூறுவார்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தொடங்கிய மறுமலர்ச்சி இம்மொழிப்பற்றை இன்னும் விளக்கமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. வேதமயகம்பிள்ளை, பரிதிமால்கலைஞன், சுந்தரம்பிள்ளை, மறைமலையடிகள் என்றவர்கள் இப்பற்றினைத் தம்நூல்களில் தெளிவாகக் காட்டுகின்றனர். பேராசிரியர் சேதுப்பிள்ளையின் நூல்களில் தமிழின் இனிமை கூற்தோறும் இனிக்கின்றது. ஆயினும் இம்மொழிப்பற்றினை பாரதியாரும் பாரதிதாசனும் என்றும் மறக்கமுடியாத செய்யுட்களில் பாடியுக்கின்றனர்.

பாரதியாரின் 'செந்தமிழ் நாடென்னும்' செய்யுள் வரலாற்று அடிமை நிறைந்த அரிய செய்யுள். அவருடைய 'யாமறிந்த மொழி விலை' என்னும் செய்யுள் தமிழர்கட்கு எழுச்சி தரும் செய்யுள். இவ்விரு செய்யுட்களையும் நம் சிறுவருடைய பாடநூல்களிலே எது பரணம்பற்றி சேர்க்காமலிருக்கிறார்களோ நானறியேன். நம்மொழிப்பற்றையும், நாட்டுப்பற்றையும் குறைப்பதற்காகவே இவ்விருட்டப் படி ஒரு சூழ்ச்சி என்று கருதுகின்றேன்.

அரியலாட்சி

தமிழ் நாடும் தமிழ் அரசுகளும் இத்துணை நூற்றாண்டுகளாக உலக வரலாற்றில் சிறந்து விளங்குவதற்குக் காரணமாக இருந்தது தமிழ் மீதி தழுவும் ஆட்சிமுறையே. நெல்லும் உயிரன்று, நீரும் உயிரன்று, மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்" — என்ற குறிக்கோளும், "மாதவர் நோன்பும், மடவார் கற்பும், காவலன் காவல் நிறைவின் இன்றும்" — என்ற கொள்கையும் ஆட்சிக்கு அடிப்படைகளாக இருந்த கொள்கைகள். தமிழாராட்சி முறைகளைக் கூறுவதென்றால் இச்சொற்பொழிவு நீளும். ஆயினும் ஆட்சியமைப்பும் பண்பாட்டும் ஒரு பகுதியாதலால் அதைக் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். மார்க்கசாபோலோ என்ற இத்தாலியர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த காலத்தில் சாழருடைய ஆட்சியையும் தமிழ்நாட்டு வணிகவளத்தையும் கண்டு சோழநாடு இந்தியாவின் மிகப்பெருமைவாய்ந்த உன்னத அரசு" என்று குறிப்பிட்டார்.

வின் கலைகள்

கவின்கலைகள் பண்பாட்டில் சிறந்த இடம் பெறுகின்றன. தமிழ் மக்கள் எழுப்பிய கோயில்கள், அமைத்த கோபுரங்கள், செதுக்கிய கலைகள், வளர்த்த இசையும் நாட்டியமும் அவர்களுடைய அழகுக் கலையின் ஈடுபாட்டுக்குச் சான்றுகளாக மிளர்கின்றன. ரோடான் (Rodin) என்னும் பிரான்சிய நாட்டுச் சிற்பி ஆடவல்லாரின்

சிலையை வியந்து போற்றியுள்ளார். இவ்வாறு நம்மெல்லாக் கருளும் உலகின் மதிப்பைப் பெற்றுள்ளன. நம்மக்களின் கீழையொபாசுரைந்து வருவதற்கு நாம் ஒருபோதும் இடமளித்தல் ஆகாது. நாட்டில் எத்தனையோ கட்டிடச் செல்வங்களை அந்நியராட்சிக் காவதில் நாம் இழந்துள்ளோம். மீண்டும் அழகுச் சின்னங்களை நிறுவுவது ஒரு பெரும் தொண்டாகும். அத்தகைய ஒரு சின்னத்தைத் தந்த செல்வானின் நினைவுக்கு நமதலைநகரில் நிறுவியது போற்றத்தக்கது.

சிந்துவெளி நாகரிகம்

தமிழர் நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் சிந்துவெளி நாகரிகத் துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போதுதான் இந்திய வரலாறு தெளிவான விளக்கத்தை அடைகின்றது. ஒரு காலத்தில் சிந்துவெளி நாகரிகம் என்று நாம் அழைக்கும் நாகரிகம் இந்தியா எங்கும், இலங்கை எங்கும் பரவியிருந்தது என்பதை ஆராய்ச்சி மேலும் மேலும் காட்டுகின்றது. தமிழர் சமயம், தமிழர் கலைகள், பிற்காலத்தில் காட்டு இயல்புகள், மொகஞ்சதாரோஹாரப்பா நகர்களின் கலைகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது தெளிவாகின்றன. சென்ற சில ஆண்டுகளாக இந்திய பண்பாடும் நாகரிகமும் பெரும்பாலும் திராவிட மக்களுடைய பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்று கருத்து இன்று ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது. சுந்தரமார் சட்டர்ஜி தம்மிருதி நாட்களில் இந்தியாவின் பண்பாடு எழுபதுதந்து விழுக்காடு திராவிடப் பண்பாடு என்று கூறியுள்ளார். அவாறே பிரான்ஸ் நாட்டு அறிஞர் பேராசிரியர் ஜான் பீலிபோசு இந்தியாவிற்குத் திராவிடமக்களால் கொடுக்கப்பட்ட நன்மைகள் இன்னும் முற்றாக ஆராயப்படவில்லை என்று எழுதியுள்ளார்.

தமிழருடைய பண்பாட்டைக் கிரேக்கர், உரோமர் போன்றோ
டைய பண்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க நம்மக்கள் விரும்புகி
றனர். நம் பண்பாட்டினை பிறருடைய பண்பாட்டுட
ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது அத்துனை எளிதன்று. நம்மில
கியங்கள் பலவற்றையும் வரலாற்றுச் சின்னங்கள் பலவற்
யும் நாம் இழந்துவிட்டோம். தமிழர் பண்பாட்டின் ஆராய்ச்சியி
சடுபடுவதற்கு இன்னும் எவ்வளவோ இடமுண்டு. நாகரிகங்களை ஒ
பிடுவது எளிது. பண்பாட்டை ஒப்பிடுவது அத்துனை எளிதன்று
கிரேக்கர் இயற்றிய நாடகங்களைப்போல் நமக்கு நாடகங்கள் கிடைக்
வில்லை. அவர் சில காலத்தில் நிறுவிய குடியாட்சியைப் போல் ந
தமிழ்நாட்டில் நாம் நிறுவியதாகத் தெரியவில்லை. அவர்களுடை
சித்தனையாளர் பிளேட்டோ, அரிஸ்டோட்டில் எழுதிய உரைநடை
நூல்களைப்போல் நமக்கு நூல்கள் கிடைக்கவில்லை. உரோமர் ச
டத்தை வளர்த்தவர்கள். மாபெரும் பேரரசை நிறுவியவர்கள்.

ஆயினும் நாமும் சோழராட்சியையும், திருவள்ளுவர், இராம
னுஜர் போன்ற தத்துவஞானிகளையும் எடுத்துக்காட்டாகக் காட்
லாம்.

பண்பாடு காலக்கிடையில் மாற்றம் அடைவதா என்றும் பலர் எவ்வுகூடும். பண்பாட்டைப் பேணிவராதிருந்தால் அது மாற்றம் அடைதல் கூடும். தமிழ் மக்களோடு அக்காலத்தில் தொடர்பு கொண்ட வணிகம் செய்த எத்தனையோ மக்களின் பண்பாடும் நாகரிகமும் அழிந்துபட்டன. எகிப்தியர், பபிலோனியர், அகிரியர் போன்ற குடைய பண்பாடு எங்கே? நாகரிகம் எங்கே? கீழ்த்திசை நாடுகளில் ரம்பர் என்ற இனத்தவர் மாபெரும் மானிகைகளையும் அரண்மனைகளையும் தமிழர் மரபினைத் தழுவி நிறுவினர். ஆனால் கம்புச்சியா என்று இந்நிலையில் உள்ளது. தமிழரோ சராயிரத்து ஐந்நாறு ஆண்டுகளாகத் தம்பண்பாட்டைக் காப்பாற்றி வந்துள்ளனர். அவர்களுடைய நாகரிகம் மேல்நாட்டுச் செல்வாக்கால் மாற்றமடைந்திருந்தாலும் பண்பாடு சிறிய அளவில்தான் மாற்றமடைந்துள்ளது.

ம. வருங்கலப் பணி

இருபத்தைந்து ஆண்டுக்குமுன், 1956-ம் ஆண்டு, கொழும்பு கரமண்டபத்தில் “தமிழர் பண்பாடும்—அதன் சென்றகால நிலையும்—பொருளிலையும்—வருங்கால நிலையும்” என்ற பொருள்பற்றி விரிவுரைப்பான்று நிகழ்த்தினேன். அந்நாட்களில் தமிழ் மொழியை ஒதுக்கி, வரிச்சிங்களமே அரசியல் மொழியாகவும் ஆட்சிமொழியாகவும் நிறுத்தப்பட்ட வேண்டுமென்ற இயக்கம் பரவி வந்ததாலும், நாட்டின் நிறுவனமையை விரும்பித் தமிழுக்கும் சமஉரிமை அளிக்கவேண்டுமென்று தமிழ்மக்களனைவரும் ஒரே குரலெழுப்பினர். இன்று இருபத்தைந்து ஆண்டுக்குப்பின் நாம் எல்லாத் துறைகளிலும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளோம். உரிமைகள் அனைத்தையும் இழந்து வாழ்கின்றோம். தந்தை எல்லா, சுழத் தனிநாட்டை — தமிழ் சுழத்தை — அக்காலத்தில் அக்களில்லை. ஆனால் நமக்கு இத்துணை ஆண்டுகளாக இழைத்து வந்த தீமைகளால் தனிநாடு கேட்கத் தூண்டப்பட்டுள்ளோம்.

நம்மிலக்கியம், நம் கலைகள், நம் வாழ்க்கை வாழவேண்டுமாயின்—
புரவேண்டுமாயின், பண்பாட்டிற்கு ஏற்ற அமைதியான சூழ்நிலை
வண்டும். நம் அன்றாட வாழ்க்கைக்கும் உரிமைக்கும் இடைய
யான போராடிக் கொண்டிருக்கும்வேளையில் நம் பண்பாட்டைப் பேண
வரிய வாய்ப்புகள் கிடையா.

கலைகள் வளர்வதற்கு அரசின் ஆதரவும் தேவை. தனிப்பட்ட முறையில் மக்கள் எவ்வளவு உழைத்தாலும் இத்தகைய ஆதரவு இல்லாவிட்டால் மக்கள் தளர்ச்சி கொள்வார்கள். நம் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் எத்தனைமுறை அரசுகாட்டும் பாகுபாட்டைப்பற்றி முறைபிடிபடுகின்றனர். தமிழ் மாவட்டங்களில் புதைபொருளாராய்ச்சி பற்றி அரசு விரும்புவதில்லை. நம் கல்விக்கழகங்களில் தமிழர் வராமல் பாராளுப்பதிப் பாடநூல்கள் கூறுவதில்லை. எத்தனையோ முறைகளில் மம் பண்பாட்டைக் கைவிட மறைவாக முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. நம் மக்கள் விழிப்பாயிருந்து நம் சிறுவர்களுக்கும்,

இளைஞர்களுக்கும் தமிழிலக்கியத்தின் சிறப்பையும், கலைகளின் சிறப்பையும் உணர்த்துதல் வேண்டும். தமிழருடைய வரலாற்றைக் கிடைத்தல் வேண்டும். நம் பண்பாட்டின் பழக்கவழக்கங்களைக் குறிப்பங்களில் கைவிடாது வளர்க்க வேண்டும்.

தமிழ்மக்கள் ஈழவளநாட்டில் விஜயன் வருமுன்னரே வாழ்ந்து வந்தனர். விஜயன் வந்தபொழுதே பெரும் நாகரிகமடைந்த மக்கள் ஈழநாட்டில் வாழ்ந்தார்கள் என்பதற்கு மகாவம்ச நூலே சான்று. தமிழர் பண்பாடு இந்த நாட்டில் ஏறக்குறைய 2500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலம் தொடங்கி தனிப்பண்பாடாக வளர்ந்துள்ளது. தமிழ் மக்கள் இந்நாட்டில் தனிஇனமென்றும், இரு இனங்கள், இரு மொழிகள் கொண்ட நாடு இதுவென்றும் கூறுவதற்கு 1956-ம் ஆண்டு பல வாய்ப்புகள் கிடைத்தன. அவ்வாண்டில் அடியேன் எழுதிய கட்டுரைகள் "Language and Liberty in Ceylon" என்னும் சிநூலில் இக்கருத்து வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளது. தனிச்சிங்களம் சட்டமாக இருக்குமட்டும் இவ்விரு இனங்களின் ஒற்றுமை வாழ்க்கை கைகூடாது. தமிழ்மொழி இந்நாட்டில் ஆட்சி மொழியாகவும், அசியல் மொழியாகவும் இருந்தால்தான் தமிழ் மக்கள் ஒருவாறு ஆறுலடைவர்.

வரலாறு வாழ்க்கையின் ஆசிரியன். ஐரிஷ் மக்கள் நானூறு ஆண்டுகளாகத் தம்பண்பாட்டைக் காப்பாற்றப் போராடி இறுதியில் வெற்றி பெற்றனர். வெல்ஷ் மக்கள் நானூறு ஆண்டுகளாகத் தம்மொழிகளாகவும், பண்பாட்டிற்காகவும் இயக்கங்களை வளர்த்து இன்று ஒருவாறு சில துறைகளில் விடுதலையை அடைந்துள்ளனர். இவ்வாடு பெல்சியத்தில் பிளெமிஸ் மக்களும், பின்லாந்தில் பினிஸ் மக்களும் ஸ்பெயினில் பாஸ்க் மக்களும் இன்னும் பலஇனத்தாரும் பண்பாட்டினை உரிமைக்காக விரக்தி மனப்பான்மையின்றி உரிமை இயக்கங்களை நினைவிற் செயற்பட்டு வருகின்றனர். நம் தந்தை செல்வா காட்டி அகிம்சைவழியில் நாம் செயல்பட்டால் வெற்றிகாண்போமென்பது திண்ணம். மிக்க நன்றி.

